

Jóel könyve és a laodíceai Hetednapi Adventista Egyház – Harminckettedik rész

Jeff Pippenger

2026-01-20

Harminckettedik szám

Lassú folyamat volt eljutni Jóel könyvéhez, Péterrel mint tanúnkkal. Péter Isten prófétai Igéjén belül az egyik legcsodálatosabb jelkép, de vajon nem azok-e mind? Péter Cézarea Filippiben van, és ott van pünkösdkor is a felházban a harmadik órában, majd ugyanazon a napon a templomban a kilencedik órában. Jézust a harmadik órában feszítették keresztre, és a kilencedik órában halt meg. Péter a kilencedik órában kap elhívást Cézareába, de az a Cézarea, ahová Kornéliusz történetében hívják, nem a Hermón-hegy lábánál fekvő Cézarea Filippi, hanem a tenger melletti Cézarea volt, amelyet Cézarea Maritimának hívtak.

Caesarea Maritima a Földközi-tenger partján fekvő város, mintegy 30–35 mérföldre a mai Tel-Avivtól északra (Nagy Heródes építtette nagyszabású római kikötővárosként). Az Apostolok cselekedeteinek könyvében gyakran szerepel (15 alkalommal említik), és az Újszövetségben többnyire erre utalnak egyszerűen „Cézarea” néven. Itt lakott Fülöp evangélista négy prófétáló leányával együtt (ApCsel 8:40; 21:8). Pált itt tartották fogságban két évig, itt állt Félix és Festus helytartók, valamint Agrippa király előtt (ApCsel 23–26). Még jelentősebb talán, hogy Péter itt prédikált a római századosnak, Kornéliusnak — ez volt az első jelentős pogány megtérés a kereszténységhez (ApCsel 10) Kr. u. 34-ben, amikor véget ért az a hét, amelyben Krisztus megerősítette a szövetséget sokakkal.

És egy hétre sokakkal megerősíti a szövetséget; és a hét felén megszünteti a véresáldozatot és az ételáldozatot, és az utálatosságok szárnyán pusztító jó, mígnem a vég, és ami elhatároltatott, a pusztítóra szakad. Dániel 9:27.

Caesarea Maritima Júdea római közigazgatási fővárosaként és jelentős pogány központként szolgált. Caesarea Philippi ettől különböző város, amely messze északon, a Hermón-hegy lábánál helyezkedett el (mintegy 25–30 mérföldre a Galileai-tengertől északra), a mai Golán-fennsík térségében (a mai Banias). Csak az evangéliumok említik (Máté 16:13 és Márk 8:27), amikor Jézus Caesarea Philippibe vitte tanítványait. Ez az a nevezetes hely, ahol Péter megvallotta, hogy Jézus „a Messiás, az élő Isten Fia”, és ahol Jézus kijelentette: „Ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a Hádész kapui sem vesznek erőt rajta” (Máté 16:13–20). Pogány vidék volt, görög isteneknek emelt templomokkal, különösen Pánnak, a kecskeistennek szentelt szentéllyel; Pán barlangját a „pokol kapuinak” nevezték, ami Jézus ott elhangzott kijelentését különösen megragadóná teszi.

A két város földrajzilag és történetileg teljesen különálló—az egyik délnyugaton fekvő, nyüzsgő római tengeri kikötő, a másik pedig egy északi hellenisztikus/pogány helyszín a Jordán folyó forrásvidéke közelében. A tengerparti város uralja az Apostolok Cselekedeteinek könyvét, míg az északi központi szerepet tölt be az Evangéliumok egyik sorsdöntő pillanatában. A tenger

Caesareája Róma jelképe—a fenevadé, a föld Caesareája pedig a sárkány jelképe. White testvér azonosítja a kereszttől pünkösdig tartó időszakot, a „pünkösd-i évszakot”, amely a keresztnél kezdődött és pünkösdkor ért véget.

„Őszinte sóvárgással tekintek előre arra az időre, amikor a pünkösd napjának eseményei még nagyobb erővel ismétlődnek meg, mint azon az alkalmon. János ezt mondja: »Láttam egy másik angyalt alászállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt; és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől.« Akkor, miként pünkösd idején, az emberek hallani fogják a nekik hirdetett igazságot, mindenki a maga nyelvén.”

„Isten új életet lehelhet minden lélekbe, aki őszintén vágyik arra, hogy Őt szolgálja, és megérintheti az ajkakat az oltárról vett eleven parázzsal, s képessé teheti azokat arra, hogy ékesszólóan zengjék az Ő dicséretét. Hangok ezrei telnek meg azzal a hatalommal, hogy hirdessék Isten Igéjének csodálatos igazságait. A dadogó nyelv feloldódik, a félénkek pedig megerősítetnek, hogy bátran tegyenek bizonyosságot az igazságról. Segítse meg az Úr az Ő népét, hogy a lélek templomát minden tisztátalanságtól megtisztítsa, és olyan szoros kapcsolatot tartson fenn Vele, hogy részesei lehessenek a késői esőnek, amikor az kitöltetik.”
Review and Herald, 1886. július 20.

Technikailag a pünkösd-i időszak az első zsengek ünnepén kezdődne, amely Krisztus feltámadásával esik egybe; ám a kereszt halála nélkül nem lett volna vér, amelyet a feltámadott Megváltó magával vihetett volna, amikor feltámadt. Az Ő halála nélkül Ő, mint az Élet Kenyere, nem nyugodott volna meg a kovásztalan kenyerek ünnepének napján, és az Élet Kenyerének meg kellett nyugodnia, mielőtt felemelkedett volna az első zsengek ünnepén, ily módon megkezdve az ötvennapos időszakot, amely Pünkösd napjához és ünnepéhez vezetett.

Amikor Krisztus eljött, hogy egy hétre megerősítse a szövetséget, a hét az Ő keresztségével kezdődött, majd „a hét közepén”, három és fél évvel később, megfeszítették; kovásztalan kenyerek napján megnyugodott a sírban, vasárnap pedig feltámadt mint az árpaaratás zsengekévéjének ünnepe, és ezzel megkezdte az ötvennapos pünkösd-i időszakot, amely a búza zsengeinek ünnepéig tartott. A kereszttől a hét végéig, három és fél évvel később, a hétéves időszak Caesarea Maritima-i Kornéliusszal jutott befejezéséhez, aki Kr. u. 34-ben, a hét végén, a keresztény egyház legelső pogány megtérője lett.

Az a hét, amelyben Krisztus eljött, hogy megerősítse a szövetséget, prófétailag 2 520 nap, és a kereszt „a hét közepén” van, ezért ez 1 260 nappal a keresztség után és 1 260 nappal Kornéliusz megtérése előtt volt. A kereszten Krisztust a harmadik órában feszítették meg, és a kilencedik órában halt meg. Ez volt a pünkösd-i időszak kezdete, és a végén (mert Jézus a véget mindig a kezdettel szemlélteti), pünkösd napján Péter a Jóel könyvéről szóló első prédikációját a harmadik órában mondja el a felső teremben, ahol Krisztus feltámadása napján találkozott a tanítványokkal. Péter ezután a Jóelről szóló második prédikációját a templomban, a kilencedik órában mondja el. Nyilvánvaló, hogy a harmadik és a kilencedik óra a pünkösd-i időszak kezdetének és végének alfa és ómega jelképe.

Sort sorra, amikor e két esemény harmadik és kilencedik óráját egymáshoz igazítjuk, a hat órát olyan prófétai időszakként találjuk, amely mindkét esetben egy megosztásról tesz bizonyosságot. Krisztus az életből a halálba, majd az életre megy. A földről a mennybe megy, majd vissza a földre. Péter a templomon kívül van, majd belül. Természetesen vannak a harmadik órától a kilencedik óráig más párhuzamos megfelelések is, de először Pétert, Kornéliust és a tenger melletti Cézareát kell szemügyre vennünk.

Miként a hat órában ábrázolt prófétai felosztások esetében, amikor az angyal elküldetett Kornéliushoz, hogy utasítsa őt: hívatnia kell Pétert, a kilencedik óra volt.

Volt egy férfi Cézareában, név szerint Kornéliusz, az úgynevezett itáliai csapat századosa, kegyes és istenfélő ember egész háza népével együtt, aki sok alamizsnát adott a népnek, és szüntelenül imádkozott Istenhez. Világosan látott látomásban a nap kilencedik órája körül egy Isten angyalát bemenni hozzá, és ezt mondani neki: Kornéliusz! Ő pedig, amikor rátekintett, megrettent, és így szólt: Mi az, Uram? Az pedig ezt mondta neki: Imádságaid és alamizsnáid emlékezetül feljutottak Isten elé. Most azért küldj embereket Joppéba, és hívasd magadhoz azt a bizonyos Simont, akinek mellékneve Péter. ApCsel 10:1–5.

Egy angyal megjelenése egy üzenetnek és egy útjelzőnek a jelképe, és az angyal megerősíti, hogy ez útjelző, amikor ezt mondja: „A te imádságaid és alamizsnáid emlékezetül felmentek Isten elé.” A hét lezárulásának útjelzője az, hogy Kornéliusz a kilencedik órában, négy napi böjtölés után, Péterért küldet, és ezt „emlékezet”-nek nevezik, ami útjelző. Mint „százados”, Kornéliusz száz ember felett álló parancsnok volt.

Amikor Péter a Máté tizenhatban Cézarea Filippiben van, semmiféle utalás nincs bármely órára. Cézarea Filippi annak a városnak a neve abban az időben, amikor Jézus odavitte a tanítványokat. Dániel tizenegy történetében, a tizenháromtól tizenötig terjedő versekben, azokban a versekben, amelyek a paniumi csatában teljesedtek be, és amelyek előképezik azt a háborút, amely az Egyesült Államokban a vasárnapi törvényhez vezet, Cézarea Filippi neve Panium volt. Péter a tizenháromtól tizenötig terjedő versekben van, amikor Cézarea Filippiben van, amely Panium.

Annak felismerése, hogy a paniumi csata Dániel könyve tizenegyedik fejezete tizenharmadiktól tizenötödik verséig terjedő szakaszának beteljesedése volt, és hogy e versek, valamint a paniumi csata története egy olyan háborút azonosítanak, amely az Egyesült Államokban a vasárnaptörvényhez vezet, pontosan annak felel meg, ahogyan a sorról sorra való módszertan működésre lett rendelve. E módszertan alkalmazása megköveteli, hogy Caesarea Philippi és Panium egymással összhangba legyen állítva, mert az ezzel az igazsággal foglalkozó próféciaának elsődleges szabálya az, hogy „az ősi próféták mindegyike inkább a mi napjainkról szól, mint azokról a napokról, amelyekben éltek.” Pál hozzáteszi, hogy a próféták lelkei alá vannak vetve a prófétáknak; így tehát nemcsak mindannyian az utolsó napokat jelölik meg, hanem mind egyet is értenek.

Ezért ha és amikor Panium Isten prófétai Igéjében Paniumként, majd ezt követően Caesarea Philippiként azonosították, mindkettőt alkalmazni kell az utolsó napokban, és összhangban kell állniuk egymással, mert ugyanarról a városról van szó.

E logikával összefüggésben, bár attól némileg eltérően, áll Caesarea Philippi és Caesarea Maritima. Péter Krisztussal Caesarea Philippibe ment, de a Szentlélek Caesarea Maritimába küldte. Mégis mindkét Caesareában Péter a fő szövetségi szereplő. E gondolatmenetben az a csodálatos, hogy a kilencedik órában látogatta meg Kornéliuszt az angyal, és utasította őt, hogy hívatja Pétert. A Caesareában lévő Péter prófétai jelkép, de a két Caesarea határozottan különbözik egymástól. Az egyik a tenger melletti Caesarea, a másik pedig a földön lévő Caesarea. A tenger melletti Caesarea a pogányokhoz kapcsolódik, és Kornéliusz volt az első pogány megtérő, éppen a szövetségi hét végén, Kr. u. 34-ben. A tenger melletti Caesarea a kilencedik órához kapcsolódik, és egybeesik Péternek a templomban, pünkösdkor betöltött szerepével, valamint Krisztus halálával a kilencedik órában.

A földi Caesarea, vagyis Caesarea Philippi, a harmadik óra. Nincs más választható lehetőség. Kezdetben Caesarea Philippi, a harmadik óra, a végén pedig Caesarea Maritima, a kilencedik óra. Philippi a hatórási időszak alfája, Maritima pedig az ómegája. Az ómega a kilencedik órán Krisztus halála volt a szövetségi hét közepén, és Péter a templomban pünkösdkor szintén a kilencedik órához kapcsolódott. Cornelius Péterért való elküldése egybeesik Krisztus halálával, amely a vasárnapi törvényt előképezi, valamint Péterrel a templomban pünkösdkor, ami ismét a vasárnapi törvényt előképezi. Cornelius mint az első pogány megtérő a vasárnapi törvény idején az első tizenegyedik órási munkást jelképezi.

A harmadik óra, amikor Krisztust megfeszítették, és a harmadik óra, amikor Péter a felső teremben volt, szükségképpen, és csakis Caesarea Philippit jelképezheti. A felső terem, amelyben Péter pünkösd napján volt, ugyanaz a felső terem volt, amelyben Krisztus feltámadása, mennybemenetele és alászállása után megjelent. Krisztus eljött a felső terembe, majd ötven nappal később, pünkösd napján, Péter Jóel könyvének üzenetét ugyanabban a felső teremben hirdette.

Caesarea Philippi a harmadik óra, amely a keresztre feszítéssel és a pünkösd felházszobával áll összhangban. A keresztre feszítés a szétszórás jelképe, a felházszoba pedig az egység jelképe. Ez Caesarea Philippit közvetlenül a vasárnaptörvény előtti pontként azonosítja, ahol az egyik osztály szétszóratik, a másik pedig összegyűjtetik. Amikor a paniumi csata története ismétlődni kezd, a bolond és a bölcs szüzek örökre elválasztatnak egymástól, és az elválasztás a kereszt körül történik, amely a vasárnaptörvény közeledését jelképezi. Caesarea Philippiben kezdte Krisztus tanítani a közelgő vasárnaptörvényről. Amikor ezt tette, Péter szembeszállt az üzenettel; így kilenc versen belül Péter azokat képviseli, akiket elpecsételnek, és azokat is, akiket a kereszt üzenete — amely a vasárnaptörvény — szétszór.

Ő így szólt hozzájuk: Ti pedig kinek mondotok engem?

Simon Péter pedig felelvén monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.

Jézus pedig felelvén, monda neki: Boldog vagy, Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám. Én pedig mondom neked: te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat, és a pokol kapui sem vesznek erőt rajta. És neked adom a mennyek országa kulcsait: és amit megkötasz a földön, a mennyekben is kötve lesz; és amit feloldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz.

Akkor megparancsolta tanítványainak, hogy senkinek se mondják, hogy ő Jézus, a Krisztus. Ettől fogva kezdte Jézus megmutatni tanítványainak, hogy Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, meg kell öletnie, és a harmadik napon fel kell támadnia.

Ekkor Péter félrevonta őt, és kezdte dorgálni, mondván: Távol legyen ez tőled, Uram: ez nem történhetik meg veled.

Ő pedig megfordulva ezt mondta Péternek: Távozz tőlem, Sátán; botránkozásomra vagy nekem, mert nem az Isten dolgaira gondolsz, hanem az emberekére. Máté 16:15–23.

A harmadik órai keresztre feszítés és Péter felsőházi üzenete összhangba hozza a küzdő egyház prófétai átmenetét — amelyet úgy határozzunk meg, mint az egyházat, amelyben együtt van búza és konkoly — a diadalmas egyházzá. A diadalmas egyház a pünkösdi első zsenge búzaáldozata, amely a vasárnapi törvény. Amikor a konkoly és a búza eljut az érettségre, az angyalok elkülönítik a két csoportot. Az az eső, amely 9/11-kor kezdett szitálni, érleli be a búzát és a konkolyt.

A hatórás időszak az exeteri tábori összejövetel történetét jelképezi 1844. október 22-éig, Krisztus diadalmas bevonulását Jeruzsálembe és Dávid király bevonulását Jeruzsálembe a frigyládaival. A kilencedik óra egyúttal az esti áldozat ideje is, körülbelül délután 3 órakor.

Most pedig ezt áldozd az oltáron: két egyesztendő bárányt naponként szüntelenül. Az egyik bárányt reggel áldozd meg, a másik bárányt pedig estefelé áldozd meg. 2Mózes 29:38–39.

Az „even”-nek fordított szó olykor így is szerepel: „az esték között”. Az esték között a harmadik és a kilencedik óra közötti hatórás időszakra utal. Krisztus szövetségi hete a kereszten töltött hatórás időszakot jelképezi, amely a pünkösdkor megjelenő hatórás időszak alfájává válik. Két tanú áll a szövetségi hétben, amelyek egy hatórás időszakot azonosítanak, s ezek közvetlen kapcsolatban állnak nemcsak a szent hét prófeciájával, hanem a pünkösdi időszak jelképeivel is. Majd ugyanezen prófétikus hét végén Pétert a kilencedik órában hívják Cézáréába. Az a tény, hogy a szent hét ugyanazon prófétikus szerkezetén belül három kilencedik óra jelenik meg, amelyek közül kettő egy hatórás időszak ómega-végpontja, amely egyúttal a reggeli és az esti áldozat közötti időszak is volt, prófétai szükségszerűséggel megköveteli, hogy létezzen egy harmadik óra mint annak az időszaknak az alfája, amely Kornéliusz kilencedik órájával ért véget.

Két Caesarea — mindkettőben Péter központi szereplőként — Caesarea Philippet a harmadik óraként azonosítja. Ez a hatórás időszak Caesareával kezdődik és Caesareával ér véget, mert a kezdet szemlélteti a véget.

A páskabarányt este kellett levágni, vagyis a kilencedik órában — amikor Krisztus meghalt.

És őrizzék meg azt ugyanazon hónap tizennegyedik napjáig; és Izráel gyülekezetének egész közössége ölje meg azt estefelé. 2Mózes 12:6.

Az ima órája egyúttal a kilencedik óra is, mert ez az esti áldozat idején volt.

Szálljon eléd imádságom, mint a tömjén; és kezeim felemelése, mint az esti áldozat. Zsoltárok 141:2.

Összhangban azzal, hogy az esti áldozat az imádság órája volt, Ezsdrás az esti áldozat idején imádkozik, tehát a kilencedik órában imádkozik, amikor Péter a templomban van, amikor Krisztus meghalt, és amikor Kornéliusnak azt mondták, hogy hívassa Pétert.

Az esti áldozat idején fölkeltem megaláztatásomból; és miután megszaggattam ruhámat és palástomat, térdre estem, és kezeimet kitártam az Úr, az én Istenem felé. Ezsd 9:5.

Imádságában Ezsdrás bűnbánatot tart, miután megértette, hogy azok, akik Babilonból jöttek ki, hogy újjáépítsék a templomot és Jeruzsálemet, pogány feleségekkel kötöttek házasságot.

Miközben Ezsdrás imádkozott, és vallást tett, sírva és Isten háza előtt a földre borulva, Izráelből igen nagy sokaság gyűlt köréje, férfiak, asszonyok és gyermekek; mert a nép keservesen sírt. Ekkor Sekanjá, Jehiél fia, Elám fiai közül való, megszólalt, és ezt mondta Ezsdrásnak: Vétkeztünk Istenünk ellen, amikor idegen asszonyokat vettünk feleségül e föld népei közül; mindazáltal most még van reménység Izráel számára e dolog felől. Most azért kössünk szövetséget a mi Istenünkkel, hogy elbocsátjuk mindazokat az asszonyokat és azokat is, akik tőlük születtek, az én uram tanácsa szerint és azoké szerint, akik rettegnek a mi Istenünk parancsolatától; és a törvény szerint történjék. Kelj fel, mert ez a dolog rád tartozik; mi is veled leszünk: légy bátor, és cselekedd meg.

Ekkor felkelt Ezsdrás, és megeskette a főpapokat, a lévítákat és egész Izráelt, hogy e szó szerint fognak cselekedni. És megesküdték. Azután Ezsdrás felkelt az Isten háza elől, és bement Jóhanánnak, Eljásib fiának kamrájába; és amikor odaért, nem evett kenyeret, és nem ivott vizet, mert gyászolta a fogságból visszatértek bűnét. És kihirdették Júdában és Jeruzsálemben a fogság fiaiként visszatértek mindnyájának, hogy gyülekezzenek Jeruzsálembe; és hogy valaki nem jön el három napon belül, a fejedelmek és a vének tanácsa szerint minden vagyona elkoboztatik, ő maga pedig kizáratik a fogságból visszatértek gyülekezetéből. Ekkor Júda és Benjámin minden férfia összegyülekezett Jeruzsálembe három napon belül. A kilencedik hónap volt, a hónap huszadik napja; és az egész nép az Isten házában terén ült, reszkette e dolog miatt és a nagy esőzés miatt. Ezsdrás 10:1–9.

A száznegyvennégyezer szövetség azoknak a különválasztásaként jelenik meg, akik idegen feleségeket vettek. Ez a bölcs és a balga szüzek különválasztása, és a kilencedik órában történik, amely Krisztus halála, Péter a templomban pünkösdkor, valamint Péter elhívása a tenger mellé fekvő Cézareába. Ezsdrás különválasztása egyúttal a lévíták megtisztítása is a Szövetség Követe által Malakiás harmadik fejezetében. A Malakiásnál említett megtisztítás Krisztus két templomtisztítását szemlélteti.

„Amikor Jézus megtisztította a templomot a világ vevőitől és árusaitól, küldetését hirdette meg: megtisztítani a szívet a bűn szennyétől — a földi kívánságoktól, az önző vágyaktól, a gonosz szokásoktól, amelyek megrontják a lelket. Malakiás 3:1–3 idézve.” Jézus élete, 161.

Ezrának és azoknak, akik belépnek a szövetségbe, azt mondják, hogy „keljenek fel”, és Józsuénak is azt mondták, hogy keljen fel, miután a lázadók harmincnyolc esztendő leforgása alatt mind meghaltak. Az ősi Izráelnek két évébe telt, míg elbukott a tízszeres próbatétel folyamatában, és harmincnyolc évvel később a lázadók mind halottak voltak, és Isten azt mondja nekik, hogy

keljenek fel.

„Most keljetek fel” — mondtam én — „és menjetek át a Zered-patakon.” És átkeltünk a Zered-patakon. Az az idő pedig, amely alatt Kádes-Barneából eljutottunk és átkeltünk a Zered-patakon, harmincnyolc esztendő volt; míg nem a hadra fogható férfiak egész nemzedéke kipusztult a tábor közül, amint az Úr megesküdött nekik. 5Mózes 2:13, 14.

János 5-ben Jézus meggyógyította azt a tehetetlen embert, aki harmincnyolc éve volt ilyen állapotban, és amikor meggyógyította, ezt mondta neki: „kelj fel.”

Mert időnként egy angyal szállt alá a tóba, és felzavarta a vizet; aki tehát a víz felzavarása után elsőként lépett be, meggyógyult, bármilyen betegségben szenvedett is. Volt ott egy ember, aki harmincnyolc esztendeje sínylődött betegségében. Amikor Jézus meglátta, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már hosszú ideje van abban az állapotban, ezt mondta neki: Akarsz-e meggyógyulni?

A tehetetlen ember így felelt neki: Uram, nincs emberem, hogy amikor a víz felkavarodik, bevigyen engem a medencébe; mire pedig odaérek, más lép be előttem.

Jézus ezt mondta neki: Kelj fel, vedd fel a nyoszolyádat, és járj. És az ember azonnal meggyógyult, felvette a nyoszolyáját, és járt. Azon a napon pedig szombat volt. János 5:4–9.

Ezra száznégyszerre vonatkozó szövetségsszemléltetésében a népnek „fel kellett kelnie”. 1838-ban Josiah Litch, a Millerita mozgalom egyik kiemelkedő prédikátora, az Oszmán Birodalom fennhatóságának végét 1840 tájára jövendőlte meg, és a millerita üzenet felemelkedett, majd 1840. augusztus 11-én annak pontos beteljesedése által nyert felhatalmazást. A diadalmas egyház felemeltetése magában foglal egy olyan előrejelzést, amely Isten népét felkelésre indítja, amikor a szövetség megerősítettik. Ezrának az idegen feleségektől való elkülönülésében megtaláljuk Malakiás lévitákra vonatkozó megtisztítását, továbbá Krisztusnak a templom kétszeri megtisztítását is, és mindegyik vonal a búza és a konkoly szétválasztását azonosítja, amely akkor megy végbe, amikor Krisztus örökre eltávolítja a bűnt a száznégyszer szívéből. Krisztus kilencedik órája, valamint Péter két kilencedik órája, Ezrának a megtisztulásért mondott imájával együtt, a vasárnaptörvénnyel esik egybe, amikor a késői eső mérték nélkül árad ki. Dániel könyvének kilencedik fejezetében Dániel könyörgéseire a válasz az esti áldozat idején érkezik, amely a kilencedik óra.

Még beszéltem az imádságban, amikor íme, Gábiel, az a férfiú, akit kezdetben a látomásban láttam, gyors röptében hozzám ért az esti áldozat idején. Dániel 9:21.

Úgy értesülünk, hogy azok a látomások, amelyeket Dániel kapott Sineár nagy folyamai mellett, most beteljesedésük folyamatában vannak, és hogy figyelembe kell vennünk azokat a körülményeket, amelyek között e prófécia adottak.

„A világosság, amelyet Dániel Istentől kapott, különösen ezekre az utolsó napokra adatott. Azok a látomások, amelyeket az Ulai és a Hiddekel partján, Sineár nagy folyói mellett látott, most teljességben vannak, és mindazok az események, amelyek előre megmondtak, hamarosan bekövetkeznek.”

„Tekintsük a zsidó nemzet körülményeit abban az időben, amikor Dániel próféciai adattak.”
Testimonies to Ministers, 113.

A Hiddekel és az Ulai folyókhoz kapcsolódó látomások világossága Dániel könyve tizenegyedik fejezetének utolsó hat fejezetét jelképezi. A kilencedik fejezetben, amelyet az Ulai folyó jelképez, Dániel világosságot kap a hetedik, a nyolcadik és a kilencedik fejezetről. A tizedik fejezetben, amelyet a Hiddekel folyó jelképez, Dániel a tizedik, a tizenegyedik és a tizenkettedik fejezet világosságát kapja. A prófétai információt egyrészt a fejezetekben ábrázolt prófétai események jelképezik, másrészt pedig maga Dániel is, mert figyelembe kell vennünk a zsidó nemzet körülményeit akkor, amikor a prófécia adattak.

E megfontolásokat az utolsó napokra kell alkalmaznunk, és összhangba kell hoznunk a másik próféta bizonyágtételeivel. Ez azt jelenti, hogy miként Péter Cézarea Filippiben és egyúttal Cézarea Maritimában van, úgy Dánielt a kilencedik órában látogatja meg Gábrriel a kilencedik fejezetben, és a huszonkettedik napon látogatja meg a tizedik fejezetben. Az Ulai és a Hiddekel világossága az utolsó napokra nézve a huszonkettedik nap kilencedik órájában tárul fel Dániel előtt. Ez a világosság a késői eső mérték nélküli kitöltését jelképezi a vasárnaptörvénynél.

Dániel bizonyágtétele a kilencedik órában teljesen feltárul, mert azonosítja annak mind külső, mind belső történetét, ami Isten népét „éri” az utolsó napokban. Amikor ez a világosság hirdetik a pogányoknak, akiket Kornéliusz képvisel, elküldenek a száznegyvennégyezerért, Isten törvényét a vasárnap kikényszerítése által meggyilkolják, és Péter üzenetet intéz ahhoz a templomhoz, amelyet Krisztus elhagyott, és a zsidók üres házaként azonosított. Péter a pogányokhoz, valamint a Nagytanácsához szól, miközben Ezsdrás a különválásért esedezik, Dániel pedig világosságért böjtöl és imádkozik. A pünkösdkor, Krisztus halálakor, Kornéliusznak Péter hívásakor elhangzó kilencedik óra, valamint az esti áldozat mind egy vonalba esnek Illéssel a Kármel hegyén.

Nyilvánvaló, hogy a hatórás időszak egy olyan időszakot jelképez, amely a vasárnaptörvénynél ér véget, ám egy olyan eseménnyel kezdődik, amely közvetlen kapcsolatban áll a véggel; ilyen volt a reggeli és esti áldozat. Péter vonatkozásában a hatórás időszak Cézarea Filippitől a tenger melletti Cézarea-ig tart. Pünkösdkor ez a felső szobától a templomig terjedt. Az az időszak, amely az ösvény kezdetén felállított fényes világosság, az Éjféli Kiáltás, és ez az időszak a vasárnaptörvényig ér. A hat óra, a két este között, Krisztus diadalmas bevonulását jelképezi Jeruzsálembe, amely viszont az 1844. augusztus 12–17. közötti exeteri tábori összejövetelt jelképezte, amely megindította annak az üzenetnek a hirdetését, amely 1844. október 22-én jutott el a beteljesedéséhez. Exeter Cézarea Filippi, a tenger melletti Cézarea pedig 1844. október 22. A kezdetet ugyanúgy Cézarea jelöli meg, mint a véget.

A diadalmas bevonulást egy vita jelöli kezdetén és egy vita a végén. Az exeteri vita a hamis istentiszteletben jutott kifejezésre, amely a watertowni sátor területén folyt. E két sátor két üzenetet jelképezett, és amikor Krisztus bevonult Jeruzsálembe, a kötekedő zsidók panaszkodtak az üzenet miatt, amelyet hirdettek, miközben az Olajfák hegyéről alászállva, a nemrég eloldott számarcsikón lovagolva bevonult Jeruzsálembe. Az első és az utolsó vita alfa és ómegát jelöl ki az időszak számára. Exeterben a watertowni csoport a szüzeknek azt az osztályát képviseli, amelynek nem

volt olaja, és előttük az üdvösség ajtaja bezárult. E korszak végén a szent helyre nyíló ajtó zárult be, ily módon alfa és ómega jelölve ki az időszakot. Ez az alfa és ómega összhangban áll a diadalmas bevonulás két vitájával, valamint Péterrel Caesareától Caesareáig.

Caesarea Philippi-ben Simon Barjona neve Péterre változik, abban a szakaszban, ahol mint az ihlet szöcsöve dicséretben részesül, majd mint Sátán elítéltetik, amiért szembeszáll a kereszttel. Péter annak a két osztálynak a jelképe, amelyet a keresztség és a kereszti üzenete választ el egymástól, s ez a 9/11 és a vasárnapi törvény üzenete.

„Mindazon osztályok számára, amelyeket a farizeus és a vámszedő képvisel, tanulság rejlik Péter apostol történetében. Tanítványságának kezdetén Péter erősnek tartotta magát. A farizeushoz hasonlóan a maga megítélése szerint ő „nem olyan, mint egyéb emberek”. Amikor Krisztus elárultatásának előestéjén előre figyelmeztette tanítványait: „Mindnyájan megbotránkoztok énbenem ezen az éjszakán”, Péter bizakodva kijelentette: „Ha mindnyájan megbotránkoznak is, én akkor sem.” Márk 14:27, 29. Péter nem ismerte saját veszélyét. Az önbizalom félrevezette. Úgy gondolta, képes ellenállni a kísértésnek; de néhány rövid órán belül elérkezett a próba, és átkozódva és esküdözve megtagadta Urát.” Krisztus példázata, 152.

A kilencedik órában, amely Illés imádságára adott válaszként az esti áldozat bemutatásának ideje volt, tűz szállt alá, és megemésztette az áldozatot azzal a céllal, hogy Isten népe felismerje: az Úr az Isten. A Kármel hegyén két osztályt jelképeznek: az egyik osztályt, amely ekkor megismeri, hogy az Úr az Isten, és a másikat, amelyet a Baál prófétái képviselnek, akik ezután megöletnek.

És lőn az esti áldozat bemutatásának idején, hogy Illés próféta odalépett, és ezt mondta: Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene, legyen nyilvánvaló e mai napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, és hogy én a te szolgád vagyok, és hogy mindezeket a te igéd szerint cselekedtem. Hallgass meg engem, Uram, hallgass meg engem, hogy megtudja ez a nép, hogy te vagy az Úr, az Isten, és hogy te fordítottad vissza szívüket.

Akkor leszállt az ÚR tüze, és megemésztette az égőáldozatot, a fát, a köveket és a port, és felnyalta az árkot betöltő vizet. Amikor pedig ezt látta az egész nép, arcra borultak, és ezt mondták: Az ÚR az Isten! Az ÚR az Isten!

És Illés ezt mondta nekik: Fogjátok el a Baál prófétáit; egy se meneküljön el közülük. És elfogták őket; Illés pedig levitte őket a Kison patakjához, és ott megölte őket. 1Királyok 18:36–40.

Az esti áldozat, Krisztus halála, Péter meggyógyítja a sántát, Péter elviszi az üzenetet a pogányokhoz, Dániel prófétai világosságot kap, Illés imádságára tűz felel, miközben Ezsdrás zsákruhában és hamuban imádkozik Laodicea Philadelphiába való átmenetért, a küzdő egyházból a diadalmas egyházba való átmenetért. A kilencedik óra az áldozat órája, a meghallgatott imádság órája, az az óra, amikor a menny megérinti a földet, az ítélet és az irgalom közötti híd, és ezért hal meg Krisztus a kilencedik órában, mert az áldozat kilencedik órája nyitotta meg az evangéliumot a pogányok előtt, akik a sötétségben ültek, de nagy világosságot látnak majd, amikor Dániel könyve a vasárnap-törvényt teljesen megnyílik.

A Bírák 6:21-ben, Gedeon áldozatánál, az ÚR Angyala botjával megérinti Gedeon húsból és kovásztalan kenyérből álló áldozatát, és tűz tör elő a sziklából, hogy azt teljesen megeméssze. A tűz megerősítette Isten Gedeonhoz intézett elhívását és annak a jelnek az elfogadását.

Ő pedig monda néki: Ha kegyelmet találtam szemeid előtt, mutass nekem jelet, hogy valóban te szólsz velem. Ne távozz el innen, kérlek, míg vissza nem térek hozzád, és elő nem hozom ajándékomat, és eléd nem teszem. És ő monda: Itt maradok, míg vissza nem térsz. Gedeon pedig beméne, és elkészítette egy gödölyét és kovásztalan lepényeket egy efa lisztből; a húst kosárba tette, a levét pedig fazékba öntötte, és kivitte hozzá a tölgyfa alá, és elébe adta. És az Isten angyala monda néki: Vedd a húst és a kovásztalan lepényeket, és tedd erre a kősziklára, a levét pedig öntsd ki. És ő úgy cselekedék. Akkor az Úr angyala kinyújtotta a kezében levő pálca végét, és megérintette a húst és a kovásztalan lepényeket; és tűz csapott fel a kősziklából, és megemésztette a húst és a kovásztalan lepényeket. Akkor az Úr angyala eltűnt szemei elől. Mikor pedig Gedeon felismerte, hogy ő az Úr angyala, monda Gedeon: Jaj nekem, Uram, Istenem! mert az Úr angyalát láttam színről színre. Bírák 6:17–22.

Az angyal a fejezet első versében jelent meg Gedeonnak, és Gedeont „erős vitéznek” nevezte, Gedeon pedig jelet kért annak bizonyítására. Ezután Gedeon arra kéri az angyalt, hogy maradjon, és a próféciában a maradó angyal a második angyal. Miután a késedelem ideje véget ért, Gedeon áldozatot mutat be, és tűz emészt meg az áldozatot. Gedeon a kilencedik óránál van, mert Illés az esti áldozat volt, és a kilencedik óra a vasárnapi törvény, amikor a pünkösdi tüzes nyelvek összhangba kerülnek. Gedeon egy olyan csoportot jelképez, amely színről színre látja az Urat, ami Dániellel a tizedik fejezetben történt. Amikor Gedeon látta, hogy a tűz megemészt az áldozatot, akkor ismerte fel, hogy az Úrral volt kapcsolata, akit színről színre látott.

Gedeon akkor ébred rá erre a valóságra, amikor a tűz csodája megerősíti a jelet; és a jel maga Gedeon volt, Isten hatalmas embere, valamint a háromszáz papból álló sereg, akik mind Habakuk háromszáz tábláját tartották kezükben. A jel, vagyis a zászló maga Gedeon, és a háromszáz fős sereg, amely egyúttal Ezékiel hatalmas serege is – az, amely feláll a harminchetedik fejezetben.

Amikor a hajlékot felszentelték a 3Mózes 9:23–24-ben, Áronnak mint főpapnak bemutatott első áldozatai után tűz jött ki az Úr színe elől, és megemésztette az égőáldozatot és a kövérjét az oltáron. A nép ujjongott, és arcra borult félelmében. Ennek sorról sorra összhangban kell állnia Illés tüzével.

Ezsdrás kilencedik órai imádsága a búza és a konkoly szétválasztásáért, amely a vasárnapi törvény idején következik be, akkor teljesedik be, amikor a küzdő egyház diadalmas egyházzá alakul át. Ennek összhangban kell állnia Gedeon tüzével is. Az emésztő tűz, amely Áron első áldozatára szállt alá, s amelyet a felszentelés hét napja után, a nyolcadik napon mutattak be, még ugyanazon a napon visszatért, és elpusztította Áron két gonosz fiát. Amikor a Szentlélek mérték nélkül kitöltetik a kilencedik órában, a vasárnapi törvény idején, a papok két osztályának szétválasztása következik be, és a diadalmas egyház megkezdi azt a munkát, amelyet Efézus fehér lova jelképez, amely győzve vonul ki, és hogy győzzön. A diadalmas egyház felkenetése második tanúbizonyságát Salamon templomában találja meg.

Salamon templomszentelésénél, a 2Kronikák 7:1–3 szerint, Salamon imádsága után tűz szállt alá az égből, és megemésztette az égőáldozatokat és a véresáldozatokat. Az Úr dicsősége betöltötte a templomot, mire a nép leborult imádni, és hirdette Isten jóságát és örökké tartó irgalmát. A vasárnaptörvény idején a győzedelmes egyház Zakariás és Ézsaiás szerint minden hegy fölé emeltetik mint korona és mint zászlójel. Amikor a tűz alászállt Salamon templomszentelésékor, a templom megtelt az Úr dicsőségével, jelképezve, hogy a hetedik trombita bevégezte munkáját Isten népén, és éppen kész bevégezni ugyanazt a munkát a tizenegyedik óra munkásain is. A hetedik trombita az engesztelést jelképezi, az istenség és az emberség egyesülését, amely akkor történik, amikor Jézus felemeli dicsőségének országát. Az a tűz, amely alászállt Mózes sátorára és Salamon templomára, Áron fia számára is az ítélet tüze volt, miként Dávid számára is.

Dávid áldozatára, amelyet Arauna/Ornán szerűjén mutatott be az 1Kronikák 21:26 szerint, a Dávid népszámlálása miatt támadt csapás idején, mennyei tűz felelt az oltáron, jelezve annak elfogadását és megállítva a csapást. Laodicea csapása akkor ér véget, amikor a tűz alászáll Dávid áldozatára, hogy megállítsa az emberi erőttől és bölcsességtől való függésének csapását. Az emberitől az isteni-emberihez való átmenetet az jelöli meg, amikor az engesztelés végbemegy, és az egyház zászlóként emeltetik fel. Ekkor, Salamon templomával összhangban, az Úr dicsősége betöltötte a templomot, miközben az istenség egyesül az emberséggel.

A következő cikkben folytatjuk az Éjféli Kiáltás időszakának vizsgálatát, amelyet a harmadik és a kilencedik óra jelképez.

És hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és ennek testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre. És elváltozott előttük; arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig fehér lett, mint a világosság. És íme, megjelent nekik Mózes és Illés, amint beszélgettek vele.

Péter pedig megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lennünk; ha akarod, készítsünk itt három hajlékot: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek. Miközben még beszélt, íme, fényes felhő borította be őket; és íme, szózat hallatszott a felhőből, amely ezt mondta: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm; őt hallgassátok.

Amikor a tanítványok ezt hallották, arcra borultak, és igen megrémültek. Jézus pedig odament hozzájuk, megérintette őket, és ezt mondta: Keljetek fel, és ne féljetek.

És mikor felemelték szemüket, senkit sem láttak, csak Jézust egyedül. Amikor pedig lejöttek a hegyről, Jézus megparancsolta nekik, mondván: Senkinek se mondjátok el a látomást, míg az Emberfia fel nem támad a halálból. Máté 17:1–9.